

THE Copernican

No. 24, Winter 2025

News from Copernicus Lodge and the Copernicus Lodge Foundation

Saying Yes TO FATHER SMITH'S VISION

Dr. Edward Rzakki—one of Copernicus Lodge's founding members—still remembers the day when Father Michael Smith knocked on his farmhouse door near Collingwood, asking for support.

"We're starting a lodge for Polish seniors. We need \$5,000," Father Smith said.

"You got it," Dr. Rzakki replied without thinking twice. That quick "yes" came easily because Father Smith was a lifelong mentor who Dr. Rzakki trusted completely.

"Father Smith was a great salesman, but he didn't have to be persuasive. Who would say no to Father Smith?"

This trust had been built over a lifetime. Dr. Rzakki met Father Smith at St. Stanislaus Church, where the priest used to pull his ears when he was an altar boy. Their paths crossed again when Edward volunteered with the Catholic Youth Organization, selling pop at Sunday dances. Father Smith's influence continued through Edward's university years at St. Michael's College, where the Oblates helped shape his life, further deepening his faith and values.

"The Oblates and Felician Sisters were the foundation of the Polish community back then," recalls Dr. Rzakki's wife, Stella. "They gave spiritual guidance, social support, and a sense of belonging. The church was at the centre of everything. When Father Smith asked for help, people answered because of all the work that came before."

Dr. Rzakki wasn't the only one shaped by this influence. Father Smith gathered a circle of thirty Polish-Canadian professionals—doctors, lawyers, engineers, and business leaders—to help found Copernicus Lodge. Quite a few, like Dr. Rzakki, were first-generation Canadians who had built careers while staying connected to their Polish heritage. Together, they formed the first board.

Dr. Edward Rzakki (standing second from left) at a Building Planning Committee meeting for Copernicus Lodge in the mid-1970s at the Polish Credit Union.

Over the years, Dr. Rzakki's commitment to Father Smith's vision extended far beyond his initial \$5,000 donation. As one of the board members, he often stepped in at meetings to calm heated debates between strong personalities. "Take over", Father Smith would tell him knowing that Edward's training as a psychiatrist would help to steady the room.

Later, Edward served on the Quality Assurance Committee, helping ensure residents received the best care possible. Years later, his own mother spent her final months at the Lodge, receiving the same compassionate care he helped support.

From those early days, the Lodge has grown beyond what those founding donors could have imagined. Now, it includes independent living apartments, long-term care, and vibrant community spaces like the recently renovated library where residents gather for cultural events and movie nights.

Today, Dr. Rzakki takes quiet pride in having played a part in this remarkable growth. Even at 91, Dr. Rzakki still believes in the power of saying "yes" when your community calls. ♦

Powiedzieć „tak” DO WIZJI OJCA SMITHA

Dr Edward Rzadki – jeden z członków założycieli Domu Kopernika – wciąż pamięta dzień, gdy ojciec Michael Smith zapukał do drzwi jego gospodarstwa niedaleko Collingwood, prosząc o wsparcie.

– Zakładamy dom dla polskich seniorów. Potrzebujemy 5 000 dolarów – powiedział ojciec Smith.

– Ma ksiądz – odpowiedział bez wahania dr Rzadki. To szybkie „tak” przyszło mu naturalnie, ponieważ ojciec Smith był przez całe życie jego mentorem, któremu ufał bezgranicznie.

– Ojciec Smith był świetnym „sprzedawcą”, ale nie musiał nikogo przekonywać. Kto powiedziałby „nie” ojcu Smithowi?

To zaufanie budowało się przez całe życie. Dr Rzadki poznał ojca Smitha w parafii św. Stanisława, gdzie ksiądz zwykł pociągać go za uszy, gdy był ministrantem. Ich drogi znów się skrzyżowały, gdy Edward jako wolontariusz pomagał w Katolickiej Organizacji Młodzieżowej, sprzedając napoje na niedzielnych potańcówkach. Wpływ ojca Smitha towarzyszył mu również w latach studenckich na Uniwersytecie św. Michała, gdzie oblaci pomogli mu ukształtować charakter, pogłębiając jego wiarę i wartości.

– Oblaci i siostry felicjanki stanowili wówczas fundament polskiej społeczności – wspomina żona doktora, Stella Rzadka. – Dawali duchowe wsparcie, pomoc społeczną i poczucie przynależności. Kościół był w centrum wszystkiego. Gdy ojciec Smith prosił o pomoc, ludzie odpowiadali, bo wiedzieli, ile wcześniej już zrobił.

Dr Rzadki nie był jedynym, którego ukształtował ten wpływ. Ojciec Smith zgromadził wokół siebie grupę trzydziestu polsko-kanadyjskich profesjonalistów – lekarzy, prawników, inżynierów i przedsiębiorców – aby wspólnie założyć Dom Kopernika. Dużo z nikt byli przedstawiciele pierwszego pokolenia Kanadyjczyków polskiego pochodzenia, którzy zbudowali kariery, nie tracąc więzi z polskim dziedzictwem. Razem utworzyli pierwszą radę.

Z biegiem lat zaangażowanie doktora Rzadki w realizację wizji ojca Smitha wykraczało daleko poza pierwotną darowiznę 5 000 dolarów. Jako członek rady dyrektorów często na zebraniach łagodził napięcia między silnymi osobowościami. – Przejmij prowadzenie – mówił do niego ojciec Smith, wiedząc, że dzięki wykształceniu psychiatry Edward potrafi przywrócić spokój w dyskusji.

Później Edward działał w Komisji ds. Zapewnienia Jakości, pomagając dbać o to, by mieszkańcy otrzymywali jak najlepszą opiekę. Wiele lat później jego własna matka spędziła ostatnie miesiące życia w Domu Kopernika, otrzymując tę samą troskliwą opiekę, której tworzenie wspierał.

Od tamtych początków Dom rozrósł się ponad wszelkie oczekiwania swoich fundatorów. Dziś obejmuje mieszkania dla osób samodzielnych, opiekę długoterminową oraz tętniące życiem przestrzenie wspólne – jak niedawno odnowiona biblioteka, w której mieszkańcy spotykają się na wydarzenia kulturalne i wieczory filmowe.

Dziś dr Rzadki z cichą dumą spogląda na swoje miejsce w tej niezwykłej historii. Nawet w wieku 91 lat wciąż wierzy w siłę powiedzenia „tak”, gdy społeczność wzywa. ♦

Dr Edward Rzadki (stoi drugi od lewej) na posiedzeniu Komitetu ds. Planowanie Budynku Domu Kopernika w połowie lat 70. w Polskiej Unii Kredytowej.

A PLACE SHE CALLED HOME: Remembering Victoria Malec

On September 24th, a recognition plaque was unveiled in the common garden of Copernicus Lodge, honouring Victoria Malec – a woman whose life and story are close to the hearts of many Polish Canadians.

Account written by Ed Malec

My mother was born in 1909 in Poland. She came to Canada in 1930, like so many of her countrymen at the time — full of hope for a new and better life. Four years later, she married Jozef, and together they made their home on Dufferin Street, where warmth and family filled the house for decades.

When Jozef passed away in 1983, my mother stayed in that same house for nearly 14 more years. She was very independent and strong-willed — she refused to even consider moving. But as time went on, her health began to decline. Climbing the stairs became impossible, and eventually she could stay only on the main floor, unable even to step outside.

My brother Henryk and I did everything we could to help her. Still, she kept saying she would never go to a seniors' home, that she would “stay in her own house to the end.” Yet, we knew how difficult her everyday life had become.

In 1997, we came up with a solution. We suggested that she move to Copernicus Lodge just for one month. She would keep the house — and if she didn't like it, she could always return. I don't remember exactly what arrangements we made with Copernicus, or how much money we might have lost if she stayed only a month, but we both felt it was worth trying.

To our surprise, after only a few weeks she said, “I'm staying. Sell the house.”

The two years she spent at Copernicus Lodge were truly good ones for her. She no longer had to worry about stairs. She lived in a self-care apartment, still able to do many things on her own, with help nearby whenever she needed it. Every day she enjoyed meals and conversations with friends — both old and new — and best of all, everyone spoke Polish. It gave her great joy and a sense of belonging.

When Henryk passed away in 2022, he decided in his will to honour the wonderful time our mother had spent at Copernicus Lodge. Out of gratitude for the care, kindness, and dignity she had experienced there, he made a significant bequest to the Copernicus Lodge Foundation.

Stella, Wendy & Ed Malec in the outdoor space now named Victoria's Garden at Copernicus Lodge.

And so, in September, the plaque dedicated to Victoria Malec was unveiled in the common garden of Copernicus Lodge. It stands as a symbol of love, gratitude, and remembrance — of a woman who found peace there, and of a son whose heart was deeply touched by her happiness.

Henryk's wife, Wendy, and I are deeply moved and grateful for this beautiful tribute. The plaque is more than just a marker — it is a story of our family, a testament to a son's love for his mother, and a lasting bond between our family and Copernicus Lodge. ♦

Finding the Way Home

DEMENTIA DOORS AT COPERNICUS LODGE

*"Residents aren't lost in place.
They're lost in recognition."*

– Anita Zablotny, Behavioural Support Team Lead

At Copernicus Lodge, in the long-term care home, the Memory Care Unit is home to 18 seniors—most of them Polish—living with dementia. Each day brings challenges as fading memories and disorientation blur the sense of where “home” is. When evening falls, a condition known as *sundowning* often heightens confusion and restlessness. Residents may wander, searching for something familiar, a doorway that feels safe.

What if a door could do more than open or close a room—but instead guide someone gently home?

That question inspired an innovation unlike any other in North America. In partnership with **The Doors Ltd.**, a Polish-Canadian company in Mississauga, Copernicus Lodge developed the first custom-engineered “dementia door” designed specifically for memory care.

The specialized door is built from research and compassion. It combines soundproofing to soften hallway noise, a felt-lined interior to soothe by touch, and personalized imagery—a scene from the Polish countryside—to spark recognition. More than functional architecture, this door reconnects a resident with memories, independence, and peace of mind.

There's another point of pride: from the door slab and frame imported from Poland to the printed imagery and acoustic soundproofing, as well as parts provided by Polish-Canadian suppliers, the door embodies the spirit of Toronto's Polish-Canadian community caring for its own.

BARBARA'S DOOR: A STORY OF RECOGNITION

The inaugural “dementia door” was created in honour of **Bolesław Ostrowski**, a 105-year-old Polish veteran of the First Independent Parachute Brigade during the Second World War. Designed and donated by Marta Wilczynska and Marcin Siudem, founders of The Doors Ltd., it featured a vivid field of red poppies—a symbol of remembrance and Polish heritage.

When Mr. Ostrowski passed away before installation, the poppy design was lovingly adapted for **Barbara**, another resident who finds joy in nature. Prior to her new door, Barbara often became disoriented as evening approached, wandering the halls and entering other rooms. After the door's installation, her behaviour changed almost overnight.

She recognized her room instantly, her wandering stopped, and she proudly showed visitors “her door”—a bright, familiar landmark in a confusing world.

DESIGN WITH DIGNITY

Barbara's story illustrates the profound effect that thoughtful design can have on dementia care. The door integrates the **Butterfly Model**, an evidence-based approach that uses colour, texture, and familiarity to create comfort and belonging.

In the Memory Care Unit—where 17 of 18 residents share Polish or Slavic roots—a personalized door would reflect not just identity, but connection.

Recognized by the Government of Canada's **Scientific Research & Experimental Development (SR&ED) program**, the dementia door demonstrates how compassionate, research-driven design can redefine care environments.

At Copernicus Lodge, our goal is to install a dementia door in every resident room and we are launching a campaign to raise funds to make it possible.

With donors' support, each resident can have:

- A door that guides them home: personalized imagery that helps a resident recognize their space, supporting safety, confidence, and independence.
- A calmer space to rest: sound-absorbing materials soften hallway noise, reducing agitation and promoting better sleep.
- A sense of belonging: a warm, familiar image that reflects each resident's memories, feeling personal and comforting.

At Copernicus Lodge, each new door will be more than an entrance—it will be a return to comfort, memory, and dignity. One door, one resident, one home at a time.

To support this project initiative, please contact Henry Zajac at the Copernicus Lodge Foundation to find out how you can help. Call 416-536-7122, ext. 392 or email: henryz@copernicuslodge.com. ♦

Odnaleźć drogę do domu

DRZWI DLA OSÓB Z DEMENCJĄ W DOMU KOPERNIKA

*„Rezydenci nie gubią się w przestrzeni.
Gubią się w rozpoznawaniu.”*

– Anita Zablotny, Kierownik Zespołu Wsparcia Behawioralnego

W Domu Kopernika w Dziale Opieki Pamięci mieszka 18 seniorów — większość z nich to osoby polskiego pochodzenia — żyjących z demencją. Każdy dzień przynosi nowe wyzwania, gdy zacierające się wspomnienia i dezorientacja odbierają poczucie, czym jest „dom”. Gdy zapada zmrok, stan znany jako *zespół zachodzącego słońca* nasila niepokój i dezorientację. Rezydenci mogą

wędrować po korytarzach, szukając czegoś znajomego — drzwi, które dają poczucie bezpieczeństwa.

A co, gdyby drzwi mogły robić coś więcej niż tylko otwierać i zamykać pokój — gdyby mogły delikatnie poprowadzić kogoś do domu?

To pytanie zainspirowało innowację, jakiej nie ma nigdzie indziej w Ameryce Północnej. Współpracując z firmą **The Doors Ltd.**, polsko-kanadyjskim przedsiębiorstwem z Mississaugi, Dom Kopernika opracował pierwsze specjalnie zaprojektowane „drzwi dla osób z demencją” stworzone z myślą o opiece pamięciowej.

Te wyjątkowe drzwi powstały z połączenia badań i empatii. Drzwi łączą w sobie izolację akustyczną, która wycisza hałasy na korytarzu, miękkie filcowe wnętrza, które koi dotykem, oraz spersonalizowane obrazy — przedstawiając krajobraz polski — przywołujące wspomnienia i poczucie rozpoznania. To coś więcej niż element architektury – to sposób na przywrócenie mieszkańcom wspomnień, niezależności i spokoju ducha.

To także kolejny powód do dumy: od paneli i framug drzwiowych importowanych bezpośrednio z Polski, poprzez drukowany obraz i materiały dźwiękochłonne, po części dostarczane przez polsko-kanadyjskich dostawców — projekt ten odzwierciedla ducha polsko-kanadyjskiej społeczności Toronto, która troszczy się o swoich bliskich.

DRZWI BARBARY: HISTORIA ROZPOZNANIA

Pierwsze „drzwi dla osób z demencją” powstały ku czci **Bolesława Ostrowskiego**, 105-letniego polskiego weterana 1. Samodzielnej Brygady Spadochronowej z drugiej wojny światowej. Zaprojektowane i подарowane przez Martę Wilczyńską i Marcina Siudema, założycieli

firmy The Doors Ltd., przedstawiały żywe pole czerwonych maków — symbol pamięci i polskiego dziedzictwa.

Gdy pan Ostrowski zmarł przed montażem drzwi, makowy wzór został z miłością zaadaptowany dla **Barbary**, innej rezydentki, która kocha naturę. Przed pojawieniem się nowych drzwi Barbara często gubiła się o zmierzchu, błakając się po korytarzach i wchodząc do innych pokoi. Po instalacji jej zachowanie zmieniło się niemal natychmiast — od razu rozpoznała swój pokój, przestała się przemieszczać bez celu i z dumą pokazywała odwiedzającym „swoje drzwi” — znajomy punkt w świecie pełnym dezorientacji.

PROJEKTOWANIE Z GODNOŚCIĄ

Historia Barbary pokazuje, jak głęboki wpływ na życie osób z demencją może mieć przemyślany design. Drzwi wykorzystują **Model Motyla** — podejście oparte na badaniach, które poprzez kolor, fakturę i znajome obrazy buduje poczucie komfortu i przynależności.

W Dziale Opieki Pamięci, gdzie 17 z 18 mieszkańców ma polskie lub słowiańskie korzenie, spersonalizowane drzwi odzwierciedlają nie tylko tożsamość, ale i więź.

Projekt został wyróżniony przez **program Kanadyjskiego Rządu ds. Badań Naukowych i Rozwoju Eksperymentalnego (SR&ED)** jako przykład tego, jak empatia i nauka mogą wspólnie zmieniać środowisko opieki.

W oddziale Opieki Pamięci chcemy zamontować drzwi w każdym pokoju i rozpoczynamy kampanię zbiórki funduszy.

Dzięki wsparciu darczyńców każdy mieszkaniec może zyskać:

- Drzwi, które prowadzą do domu – z indywidualnym obrazem pomagającym rozpoznać własne miejsce, wspierającym poczucie bezpieczeństwa, pewności siebie i niezależności.
- Spokojniejsze miejsce do odpoczynku – materiały dźwiękochłonne redukują hałas i sprzyjają lepszemu snu.
- Poczucie przynależności – ciepły, znajomy obraz odzwierciedlający wspomnienia, tworzący atmosferę bliskości i spokoju.

W Domu Kopernika każde nowe drzwi to coś więcej niż wejście — to powrót do komfortu, wspomnień i godności. Jedne drzwi, jeden mieszkaniec, jeden dom na raz.

Aby dowiedzieć się, jak można wesprzeć tę inicjatywę, prosimy o kontakt z Henrykiem Zajacem w Fundacji Domu Kopernika. Zadzwoń pod numer telefonu 416-536-7122, wewnętrzny 392 lub napisz na email: henryz@copernicuslodge.com. ♦

Emily Krula Honoured with Gold Medal OF THE CANADIAN POLISH CONGRESS

On October 21st, nearly 100 people gathered at Copernicus Lodge to celebrate Emily Krula as she received the prestigious Gold Medal of the Canadian Polish Congress. Surrounded by family, friends, and community members, Emily was recognized for a lifetime of dedication, service, and unwavering commitment to the Polish and Canadian communities.

For more than forty years, Emily has been a guiding light at Copernicus Lodge, caring for seniors with compassion, love, and dignity. Her work with the Copernicus Lodge Auxiliary and the Marie Curie-Skłodowska Association has helped raise over \$1.7 million, funding programs and support that continue to enrich the lives of Polish seniors today.

Emily's commitment extends far beyond fundraising. Over five decades, she has organized cultural events, supported veterans, and provided aid to those in need, strengthening the bonds between Canadian and Polish communities and ensuring that tradition and culture continue to thrive.

Her dedication is rooted in her upbringing. Born to a proud Polish family, Emily learned the values of faith, service, and cultural pride from her parents, both community leaders. From a young age at St. Stanislaus Parish, she was guided by the Felician Sisters, learning the Polish language and traditions that would shape a lifetime of volunteerism.

Emily has received numerous honours throughout her career, including the Order of Saint Stanislaus and the Volunteer Toronto Heritage Award. Now, with the Gold Medal of the Canadian Polish Congress, her decades of service are celebrated as a shining example of kindness, humility, and dedication to others. ♦

Emily Krula Otrzymuje Złoty Medal KONGRESU POLONII KANADYJSKIEJ

*Dominik Roszak,
President of the
Canadian Polish
Congress bestows
Emily Krula with a
Gold Medal.*

*Dominik Roszak,
prezes Kongresu
Polonii Kanadyjskiej,
wręcza Emily Kruli
Złoty Medal.*

W 21 października prawie 100 gości zgromadziło się w Domu Kopernika, aby uhonorować Emilę Krulę Złotym Medalem Kongresu Polonii Kanadyjskiej, świętując całe życie poświęcone społeczności polskiej i kanadyjskiej.

Przez ponad czterdzieści lat Emily opiekowała się seniorami w Domu Kopernika, zebrała ponad 1,7 miliona dolarów dzięki pracy Auxiliary i Stowarzyszeniu Marii Curie-Skłodowskiej oraz zorganizowała niezliczone wydarzenia kulturalne wspierające weteranów i osoby potrzebujące.

Wychowana w dumnej polskiej rodzinie, Emily wyniosła z domu wiarę, służbę i dumę z kultury dzięki rodzicom i Siostrom Felicjankom w Parafii Św. Stanisława — wartości, które wciąż kierują jej działalnością wolontariacką.

Wśród wyróżnień Emily są Order Świętego Stanisława, Volunteer Toronto Heritage Award, a teraz Złoty Medal Kongresu Polonii Kanadyjskiej — zasłużony hołd dla życia pełnego dobroci, pokory i oddania drugiemu człowiekowi. ♦

Polkas & Pierogies AT THE RONCESVALLES POLISH FESTIVAL!

On September 13th & 14th, the Roncesvalles Polish Festival once again filled the streets with the lively sounds of polkas, the delicious aroma of pierogies, and the warmth of community spirit. Friends, families, and neighbours gathered to celebrate Polish culture, music, and tradition—and the Copernicus Lodge Food & Beverage Garden was once again at the heart of it all.

Run entirely by our amazing volunteers and staff, the garden welcomed record crowds and incredible energy throughout the weekend. Thanks to everyone's enthusiasm and dedication, we're thrilled to share that—for the second year in a row—our Food & Beverage team netted over **\$60,000!** These funds will help purchase much-needed capital items such as hydrotherapy bathtubs for our long-term care residents not provided for by government.

A heartfelt dziękujemy to every volunteer who cooked, served, and smiled their way through the weekend—their enthusiasm truly keeps the heart of Copernicus Lodge and the Roncesvalles Polish Festival beating strong! ♦

Good times and good food were the order of the day at the Copernicus Lodge Food & Beverage Garden thanks to our many volunteers!

W naszym Ogrodzie Gastronomicznym panowało świetna zabawa i pyszne jedzenie, wszystko dzięki naszym wspaniałym wolontariuszom!

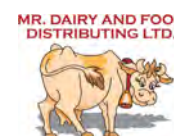
Polki i Pierogi NA POLSKIM FESTIWALU!

W dniach 13 i 14 września Festiwal Polski na Roncesvalles ponownie wypełnił ulice radosnymi dźwiękami polek, kuszącym aromatem pierogów oraz ciepłem ducha wspólnoty. Przyjaciele, rodziny i sąsiedzi spotkali się, by świętować polską kulturę, muzykę i tradycję — a Ogródek Gastronomiczny Domu Kopernika ponownie znalazł się w samym sercu wydarzeń.

Całkowicie prowadzony przez naszych wspaniałych wolontariuszy i pracowników, ogródek gościł tłumy i niesamowitą energię przez cały weekend. Dzięki zaangażowaniu i entuzjazmowi wszystkich uczestników z radością ogłaszamy, że już drugi rok z rzędu nasz zespół gastronomiczny osiągnął zysk netto **ponad 60 000 dolarów!** Środki te pomogą w zakupie niezbędnych sprzętów, takich jak wanny do hydroterapii dla naszych mieszkańców opieki długoterminowej, które nie są finansowane przez rząd.

Z całego serca dziękujemy każdemu wolontariuszowi, który gotował, obsługiwał i uśmiechał się przez cały weekend — to właśnie ich duch sprawia, że serce Domu Kopernika i Festiwalu Polskiego na Roncesvalles bije tak mocno! ♦

THANK YOU TO OUR SPONSORS

MIEJSCE, KTÓRE NAZWAŁA DOMEM:

Wspomnienie o Wiktorii Malec

24 września w ogrodzie wspólnym Domu Kopernika odsłonięto tablicę upamiętniającą Wiktorię Malec – kobietę, której życie i historia są bliskie sercom wielu Polaków w Kanadzie.

Relacje napisane przez Ed Malec

Moja mama, Wiktoria Malec, urodziła się w 1909 roku w Polsce. Do Kanady przyjechała w 1930 roku, jak wielu rodaków w tamtych czasach – z nadzieją na nowe, lepsze życie. Cztery lata później wyszła za mąż za Józefa, a ich dom przy Dufferin Street przez dziesięciolecia tętnił rodzinnym ciepłem.

Kiedy w 1983 roku Józef zmarł, mama została w tym samym domu jeszcze prawie 14 lat. Była bardzo samodzielna i uparta – nie chciała słyszeć o przeprowadzce. Jednak z biegiem lat jej zdrowie zaczęło się pogarszać. Coraz trudniej było jej chodzić po schodach, aż w końcu mogła przebywać tylko na parterze, bez możliwości wyjścia z domu.

Mój brat Henryk i ja pomagaliśmy jej we wszystkim, jak tylko mogliśmy. Mimo to mama wciąż powtarzała, że nigdy nie pójdzie do domu seniorów, że „zostanie w swoim domu do końca”. Wiedzieliśmy jednak, że jej codzienność staje się coraz trudniejsza.

W 1997 roku zaproponowaliśmy więc rozwiązanie. Umówiliśmy się, że mama przeniesie się do Domu Kopernika tylko na miesiąc. Dom zostanie – na wszelki wypadek – a jeśli jej się tam nie spodoba, wróci. Pamiętam, że nie wiedzieliśmy dokładnie, jakie będą koszty takiego „miesięcznego eksperymentu”, ale czuliśmy, że warto spróbować.

Ku naszemu zaskoczeniu, już po kilku tygodniach pobytu mama powiedziała: „Zostaję. Sprzedajcie dom.”

Te dwa lata, które spędziła w Domu Kopernika, były dla niej naprawdę dobre. Nie musiała już martwić się schodami. Mieszkała w samodzielnym apartamencie, mogła nadal robić wiele rzeczy sama, a w razie potrzeby korzystać z pomocy personelu. Każdego dnia spotykała się z przyjaciółmi – starymi i nowymi – i co najważniejsze, wszyscy mówili po polsku. To dawało jej ogromną radość i poczucie przynależności.

Kiedy Henryk zmarł w 2022 roku, postanowił w swoim testamencie uhonorować ten wyjątkowy czas, jaki nasza mama spędziła w Domu Kopernika. Z wdzięczności za troskę, życzliwość i godne życie, które mama tam odnalazła, przekazał znaczącą darowiznę na rzecz Fundacji Domu Kopernika.

Stella, Wendy i Ed Malec w przestrzeni która teraz nosi nazwę Ogród Wiktorii w Domu Kopernika.

Dlatego właśnie we wrześniu w ogrodzie wspólnym Domu Kopernika odsłonięto tablicę upamiętniającą Wiktorię Malec. To symbol miłości, wdzięczności i pamięci – o kobiecie, która znalazła tu spokój, oraz o synu, którego serce poruszyły wspomnienia o jej szczęściu.

Żona Henryka, Wendy, i ja z głębokim wzruszeniem dziękujemy za to piękne upamiętnienie. Ta tablica to coś więcej niż tylko pamiątka – to historia naszej rodziny, miłości syna do matki i więzi, która łączy nas z Domem Kopernika na zawsze. ♦